

Climbing for Life

220616-220619 Valloire, Frankrijk

Met: Anja

DE REIS 15 EN 16 JUNI 2022:

Veel te zien onderweg: 50 kleuren groen in de lappendeken van het Belgische land. File Frankrijk in, maar géén haast. Door deze instelling ook geen stress en ging het ook redelijk snel voorbij (1,5 uur).

Daarna werd de reis wel “trekken”, als kauwgum dat maar niet wil breken. Er was geen hotel te vinden tussen Metz en Dijon, dit deel van Frankrijk lijkt een doorreis gebied. Wel even een ‘noodstop’ gemaakt bij het restaurant Lorraine. Even uit de auto en een snelle hap met uitstekende steak tartaar en dubbele burger (l’Aire de Lorraine-Sandaucourt-La-Trelle).

Daarna door naar Dijon, waar in zuid een groot aantal hotels bij elkaar zouden liggen. Helaas alles was volzet (Belgisch) en de tip meegekregen om naar Beaune te reizen. De vriendelijke eigenaar had ook nog gebeld of er plaats was.

Bij Dijon was een weg afgesloten (nieuwe bocht A31) dus zoeken naar Beaune en na een aantal keren in- en uitsteken van wegen uiteindelijk - weer bijna terug naar het begin - de juiste afslag gevonden.

In Beaune een mooi hotel ‘Greet’, sfeervol, authentiek, met plaatselijke producten, idyllische stek, alles compleet en heerlijk bier Belenium. Hier nog wat in de tuin gesloft en op een bankje van de heerlijke, zwoele al bijna zomeravond zitten genieten, alvorens van een goede nachtrust te gaan genieten.

Uitgeslapen de volgende dag een ontbijt in de tuin, waar we ook de verschillende stellen en groepen mensen hebben geobserveerd, blijft vermakelijk en ook de gesprekken te volgen is hilarisch.

Door en door naar Valloire, flitsend zoals het gisteren reed zou het niet worden. Black Saturday heeft inderdaad toegeslagen. Al snel vielen we van de ene file in de andere en dik 3 uur later dan gepland kwamen we op bestemming.

Een skiwoning waarin we een kleine kamer hadden met een beperkt uitzicht, maar zeker aan de goede kant, geen last van de vroege zonsopkomst. Na geïnstalleerd te zijn natuurlijk sightseeing in het kleine, verlaten plaatsje, dat alleen weer tot leven kwam door het evenement ‘Climbing for Life’.

Een broodje om te beginnen, foto's, afhaken van de startbewijzen voor de officiële tocht. En ook nog een net geopend winkeltje in, waar we een mooie muurversiering van een fiets hadden zien hangen. Kennelijk waren ze ook nog niet ingesteld op fietsers, want hij moest nog vanuit het magazijn een eindje verderop komen, maar dan heb je ook wat moois voor in de gang.

Daarna wilden we ook nog wat inrijden om aan de hoogte en de klimmen te wennen. Heen en weer langs R elais de Telegraph, waar een metershoge fietser de Col de T el graph markeerde. Intussen ook al de Le Col meegepakt, dus de benen al even kunnen testen en deels ook verkenning van de weg voor komende zaterdag.

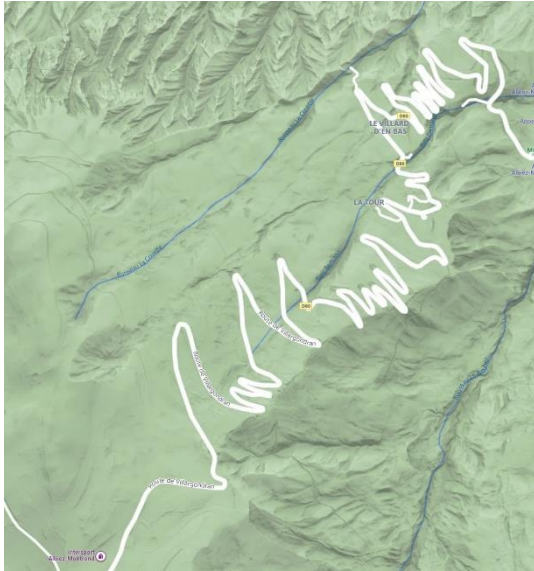
Intussen: opening van het festijn

's Avonds met fietsgenoten (groep van Kortweg Cycling België) in een zaaltje het diner genuttigd, waar we slechts met een enkeling in contact konden komen doordat zij ook niet bij al gevormde groepjes aangesloten waren. De man was zo gebiologeerd door alle apps rondom zijn diabetes, dat zijn vrouw ook meewarig naar ons keek om zijn egocentrische gedrag. En dit ook de andere avonden, al konden we ons daar meer voor afsluiten en ook door toch wat meer contact met anderen.

Vrijdag 17 juni 2022:

Een van de aangeraden tochten stond op ons programma. We moesten daar nog een eindje voor rijden naar de start voor de 42km, 89km of 118km in Villargondran. In een weiland geparkeerd en een vrije natuurlozing in het weiland gaf wat opluchting voordat we op weg gingen.

Bij de start nog wat foto's van ons samen en dan op weg. Het beloofde ene warme dag te worden, dus rustig aan vertrokken, wat al meteen een lange klim zou worden naar de Col de la Confrérie op 1368 hm en verder naar de Col du Mollard op 1638 hm.

Wat een mooie klim, het begin geheel in het bos, lekker beschermt en dan na de eerste col de adembenemende uitzichten over het dal richting La Toussuire, een bekend skioord waar we al eerder onze wintersport hebben beoefend. Mogelijk ook nog te beklimmen vandaag, maar achteraf toch vanaf gezien en dat was maar goed ook.

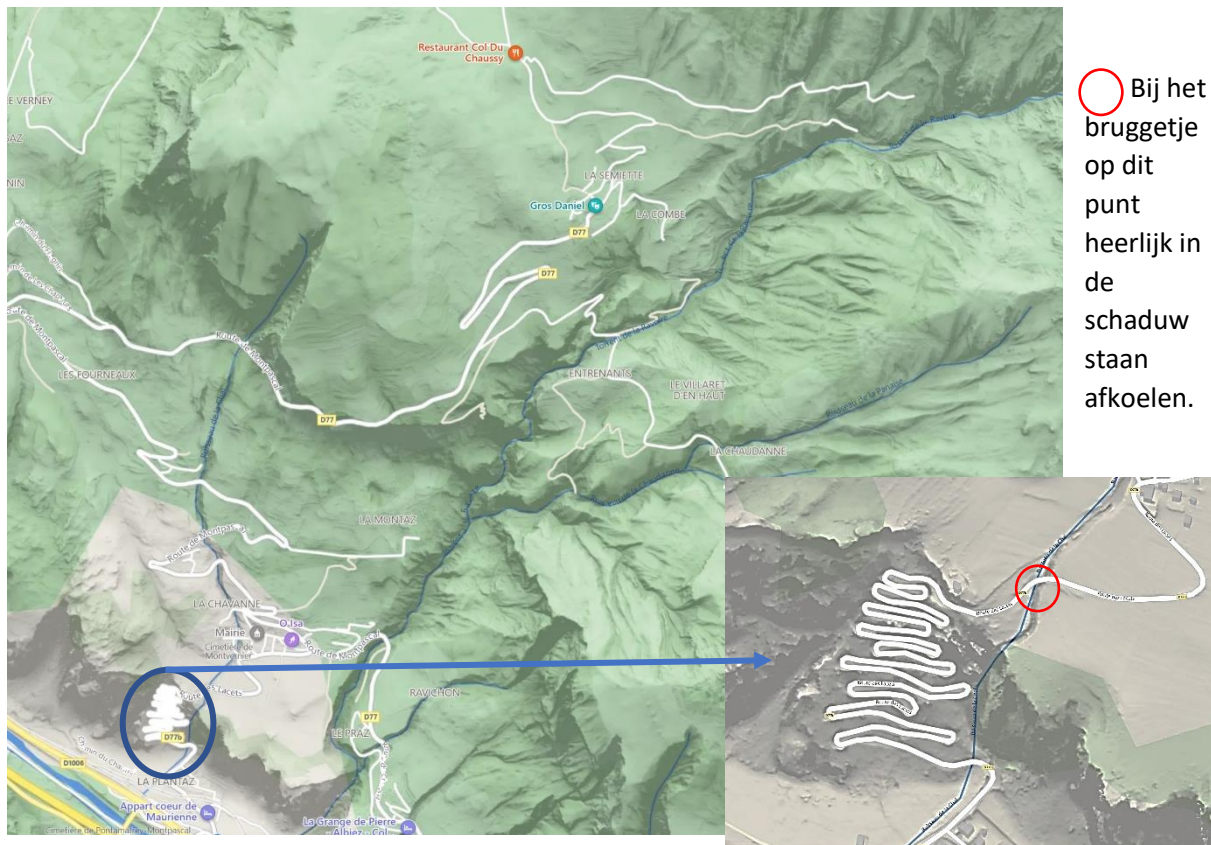

Daarna een fantastische afdaling langs geweldige steile, schuin door wind en regen afgesleten wanden en diepe ravijnen waar het water zich doorheen kronkelde en dat alles bedekt onder fantastische bomenruggen waar de toppen grijs nog bovenuit toorden. En dan moest de ultieme uitdaging nog komen.

In St. Jean de Maurienne een restaurant gezocht, maar die prijzen en ook de tijd om uitgebreid te gaan eten wilden we niet nemen, dus een korte break met eigen brood en wat drinken en weer verder en route. Even een stuk minder mooi, maar dan krijg je ook wat (voor de kiezen).

De 2^e klim: Lacets 3,4 km max 12,6 % gemid 8,1%; de col 13,8 km max 12,7 % en gemid 7,5 %

Via de Lacets de Montvernier naar Col du Chaussy:

Dit idee werd ook door 2 anderen opgevolgd, die m.i. er nog slechter aan toe waren dan wij. Afijn na reepjes, drinken en weer een blanke snuit (i.p.v. een rode bol) te hebben, zijn we doorgedaan. Nu minder steil, maar wel continue klim in de brandende zon. Een paar gehuchtjes, waar we in de schaduw van gebouwen nog even konden bijkomen mocht voor Anja ook niet veel meer baten. 3 km voor de top naar Col du Chaussy had zij het helemaal gehad, na al een aantal - steeds korter achter elkaar komende - stops.

Zij zocht een mooi plekje aan de kant van de weg en zou daar op mij wachten, terwijl ik toch de top wilde aantikken. Boven was weer een verzorgingspost en na mijzelf goed gelaafd te hebben en voldoende ingeslagen te hebben voor de two of us en na de "verplichte" foto als bewijs, keerde ik naar haar en verder naar de finish terug.

Het laatste deel was voornamelijk dalend, al was er tussendoor nog een fruikend hobbeltje te ontdekken. Ook hier waren de laatste loodjes voor Anja net teveel van het goede, zeker over die strakke, nieuw aangelegde weg van een aantal kilometers. Ook het biertje halen was een tegenvaller, de organisatie was alles al aan het opruimen, zodat de gezelligheid hier toch niet meer te vinden zou zijn. Dus linea recta terg naar ons huisje en daar

je mag niet meer raden!!

Gelukkig redelijk bijgekomen weer aan tafel gegaan en na het eten zijn we nog een rondje gaan lopen voor de frisse lucht en hebben we in een restaurantje nog een klein drankje tot ons genomen. Een mooie dag, tevreden en met knikkende knieën voor de dag van morgen, onze nachtrust ingegaan.

Zaterdag 18 juni 2022:

Anja nam het besluit om niet de Télégraph te beklommen en het alleen bij de Gallibrier te houden. Ze had nog naweeën van gisteren en durfde het niet aan, vond het ook uitdagend genoeg, om de lange klim van de Valloire uit naar de top van de Gallibrier te nemen.

Achteraf viel het haar mee en kon ze op goed tempo en met plezier van de uitzichten de klim bedwingen.

Ik nam me voor de afdaling van de Télégraph te nemen en dan tijdens de klim pas te beslissen hoe verder te gaan. Het eerste deel, al steil natuurlijk, kwam ik redelijk makkelijk door, dus besloot ik om de klim naar Valmeinier ook te gaan doen. Een mooie geleidelijke klim naar een hoog in de bergen liggend skidorpje. Onderweg gedeeltelijk met iemand opgeklommen, die gaande weg al meerdere malen trots aan anderen had laten vallen dat hij dit nog kon op zijn leeftijd (61 jaar). En toen ik langszij kwam, ja dat is even slikken. Afijn een aantal kilometers samen leuk gebabbeld te hebben, bleek hij een bekende sporter te zijn geweest, die in 1991 nog in een Nederlands team had gespeeld (basketbal?). Maar hij bleef echt alleen op zichzelf kicken, dus in een bocht even aangezet en meteen had ik hem gelost. Op eigen tempo door tot aan de foerage. Kort en gedecideerd snel weer rechtsomkeer want er moest nog een klimmetje (??) genomen worden.

Dus na de afdaling in feite de Télégraph weer op en grotendeels het deel weer op dat we de eerste dag al hadden verkend. Daardoor leek het niet al te ver meer te zijn, de vele bekende punten gaven houvast, al was het na Le Col toch zwoegen naar Valloire toe.

In Valloire rustig aangedaan, even recupereren heet dat en dan aan het eind van het dorp rechts-links op naar de Gallibrier. Hier in deze bocht kreeg ik een "Oh, ja-gevoel".

In 2077 tijdens de Marmotte heb ik hier de toilet gevonden om mij geheel weer vrij te voelen en vanaf dit punt weer te kunnen fietsen (daarvoor moest ik alles en iedereen voor laten gaan en had ik vreselijke buikkrampen al vanaf het begin).

De aanloop was kilometers lang zo'n 2 à 3 % en naar rechts zag je op een gegeven moment de haarspelden al lopen. De klim zelf is niet al te steil, zo'n 6 à 7 % met op enkele stukken 11%, dus hij loopt goed. Toch met dit weer een hele

opgave (36° C). Met nog 8 km te gaan stond de laatste verkwikking met reepjes, sinaasappelen en drankjes/water klaar om nog even de krachten aan te vullen. Wel een gedrang, waar ik zoveel mogelijk toch nog menselijk contact probeerde te vermijden en daardoor mogelijk mijn bril van mijn helm verloor.

Geluk bij een ongeluk, na honderden meters ontdekt maar het was al stevig klimmen geweest en dus besloot ik na de klim hier maar terug te gaan, na een kilometer of twee stond Anja in een bocht me toe te juichen. Zij was op de weg terug. Even gestopt voor kleine kus en haar meteen gevraagd om te kijken of ze de bril kon vinden (yes!).

Daarna zou het zwaardere deel komen met 11 % en wat me al tijden niet meer gebeurde kwam nu wel, op 1 kilometer voor het einde kreeg ik krampen in mijn bovenbenen en dit terwijl Anja nog had gezegd dat ik er zo fit bijzat en mooi soepel omhoog fietste. Afijn, ik had de beslissing al genomen, maar die werd bevestigd, om niet verder af te dalen en dan nogmaals omhoog te gaan (Col de Lautaret) zoals als extra toegift in de tocht was opgenomen.

Wat een fantastische view weer van bovenaf. De afdaling aan de andere zijde lonkte me nog steeds, maar de geest overwon. Niet doen, al 3 bergen beklommen vandaag.

Ook gezellig hierboven met de deelnemers/-patiënten die elkaar feliciteerden en allen (liefst tegelijkertijd) op de foto wilden bij het bord 'Col du Galibier 2645hm'.

View op de finish als je aan komt fietsen.

Gearriveerd op de top.

Dan ook nog aan de pastaparty bij het rennersdorp, met natuurlijk een (of twee) nieuw biertje, aan de zijkant op een schaduwrijk bankje met een luidruchtige, gezellige groep fietsers naast ons, uitkijkend over het gehele, zonovergoten en gezellig drukke terrein.

Dit is wat we ons van een evenement voorstellen en mogen meemaken!!

Na nog een wandelingetje terug, bijkomen op de kamer voor we de eetzaal in konden. Een laatste afsluitende maaltijd en inpakken voor het vertrek morgenochtend en dan de ogen toe.

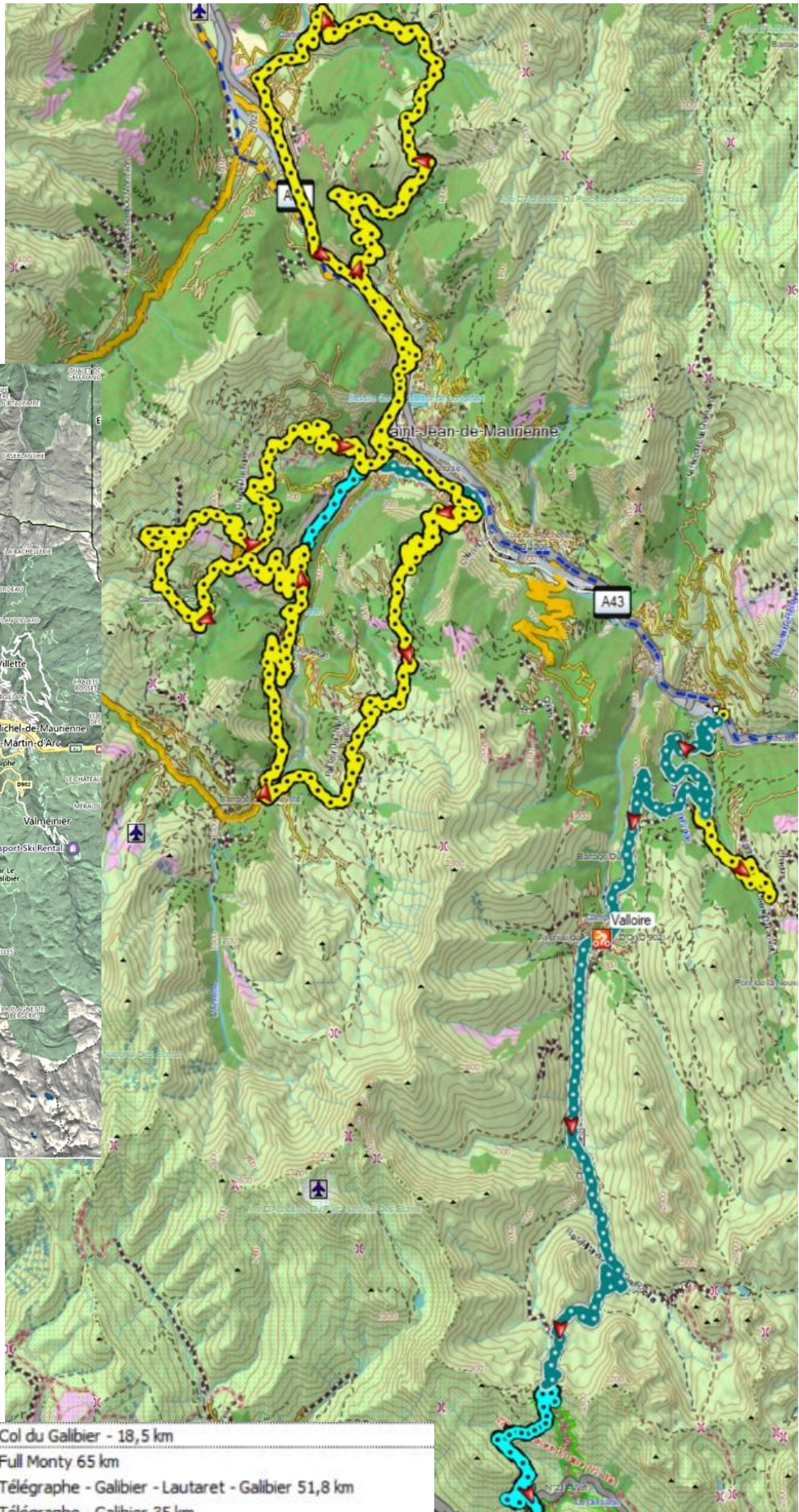
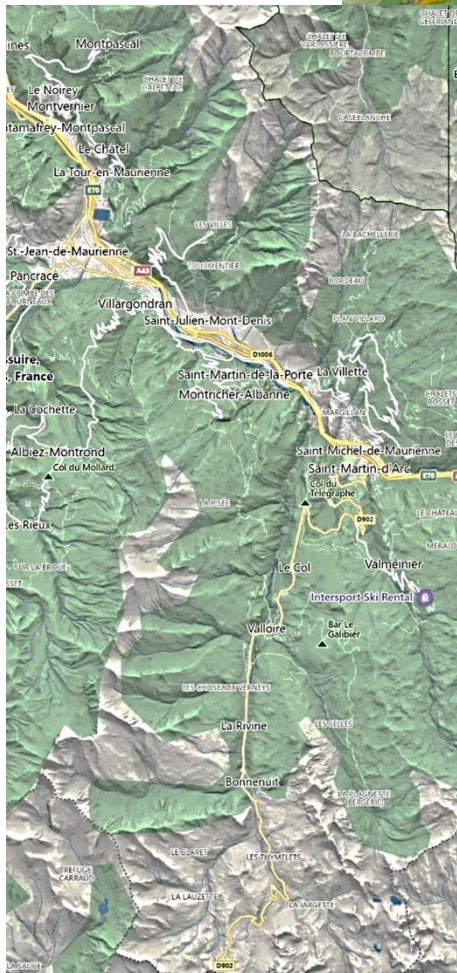
Wellicht in het najaar de tochten in de Dolomieten, anders een volgende keer weer.

Impressies:

https://www.bing.com/ck/a?!&&p=097eb4b5653e9650JmltdHM9MTY2MTc3OTczMCZpZ3VpZD0xMGFhMTM5ZC0wZTA5LTQ0NmYtODY3YS1hZjU1ZmZlOWVjNTlmaW5zaWQ9NTUyNg&ptn=3&hsh=3&fclid=848df2ec-279e-11ed-b992-e361e11c5abe&u=a1L3ZpZGVvcy9zZWYy2g_cT1jbGltYmluZytm3lrbGlmZSsyMDIyK2dhdGliaWVyJnZpZXc9ZGV0YWlsJm1pZD1BNTRGMTdCMUI0RDhGMTcwNzQ3M0E1NEYxN0lxQjREOEYxNzA3NDczJkZPUK09VklSRQ&ntb=1

[Climbing for Life 2022 - Col du Galibier - Sporza - YouTube](#)

Een visueel
overzicht van de
gereden routes:

- CFL 2022 cydo samedi Col du Galibier - 18,5 km
- CFL 2022 cydo samedi Full Monty 65 km
- CFL 2022 cydo samedi Télégraphe - Galibier - Lautaret - Galibier 51,8 km
- CFL 2022 cydo samedi Télégraphe - Galibier 35 km
- CFL 2022 cydo vendredi Col du Mollard - 42 km
- CFL 2022 cydo vendredi Col du Mollard - Lacets des Montvernier 89 km
- CFL 2022 Cydo vendredi Col du Mollard - Toussuire - Lacets de Montvernier 118 km